

Тѣ вече бѣха навлѣзли въ града и се движеха край вадата, която шуртѣше всрѣдъ улицата. Йорги повлѣче колата край пазаря, дето трѣбваше да намѣри ходжата, а даскалъ Стефанъ пое за дома си. Той намисли, като отиде днесъ въ училището, да разкаже на своитѣ ученици, до какви лоши желанія може да докара човѣка лакомията за пари.

* * *

Следъ дълго скитане по гори и планини, Йорги се обади единъ день пакъ у дѣдови Нойкови. Дългото му съсухрено лице е пакъ прохлузено. Личи, че той пакъ се е завиралъ изъ канаритѣ да търси имане.

Той свали калпакъ и чорлавитѣ му коси се пръснаха на всички страни. Боситѣ му крака бавно се тътрѣха изъ двора, а лицето му се правѣше да бѣде весело.

— Хей, хора! — вика той.

— Йорги, чичо Йорги, викатъ децата.

Йорго сѣда подъ смокинята, но не на възглавницитѣ, а на земята до чергата.

— Уморихъ се, брей! Че пжтъ ли извървѣхъ я!

— Казвай сега да видимъ, какво си правихъ тазъ зима — попита нѣкой отъ дѣдовата Нойкова челядь.

— Какво правихъ ли? пита Йорги — ходихъ на ловъ за мечки.

— Ами не те ли налапа нѣкоя мечка?

— Смѣй ли? — хили се Йорги, — нали ще се отрови.

Той избърса носъ съ ржжавъ.

— Ходихме изъ Балкана. Живѣхъ у Кьоролу въ село. Той нали е ловджия. Храни ме цѣла зима,